

Groenland juli 2004

Reykjavik, Kulusuk, Tasiilaq, Tiniteqilaq

Egbert, Babs, Mark, Monique, Andy, Anja, Dirk, Lisel, Tryntsje, Ewald, Conny

Mijn besluit om op vakantie te gaan naar Oost Groenland, Tasiilaq staat vast. Het is een ongebruikelijke maar spannende bestemming. Ik bereid mij uitgebreid voor op mijn Groenlandse reis. Ik lees, koop en leen: van wind/waterdicht bergjacks tot muskietennet. Het programma belooft veel wandelen en varen. Met de SNP reisorganisatie reist mijn groep in juli 2004 via Reykjavik naar Ammassalik / Tasiilaq, een uur varen vanaf het vliegveld op Kulusuk.

Waar ga je heen???? Groenland!!! Hè? Oh.....

Vooraf

In januari 2004 valt mijn oog op een SNP reis naar Groenland: Het wandelniveau is goed voor mij (2), het comfort is OK(1), midden in de schoolvakantie, wel duur, en na wat informatie over varen en zeeziekte bij Fred (expert op zee) te hebben ingewonnen besluit ik te boeken. Noor en Ria reageerden op mijn mailoproep bij de SNP om reiservaringen te delen. Zij hebben deze trip in 2003 gemaakt en zijn razend enthousiast.

In juni begin ik mij serieus voor te bereiden: ik verruil hardlopen voor wandelen: 3 - 5 keer per week een half uur. Ik vul mijn rugzak met ca. 4 kilo om te wennen aan het gewicht. Ik haal een stapel boeken op in de bib. Vlak voordat ik wegga kom ik in contact met Henk Hovinga. Wij kennen elkaar al jaren. Hij zegt: daar ben ik ook geweest, laat eens zien. Nu blijkt, dat Henk in 1981 al in Ammassalik was geweest als journalist met een klim expeditie. Ik lees op de valreep met plezier al zijn reisverhalen, die destijds in de Televisier gids zijn gepubliceerd. Ineens delen wij een verhaal. Wonderlijk.

Tweemaal schud ik mijn portemonnee leeg bij Bever Sport in Hilversum. Verkoopster Anouk vertelt mij alles over gore tex, rugzakken, ze leest de beschrijving van de SNP en loodst mij enthousiast de winkel door: het leukste is natuurlijk het petje met ingebouwd muskietennetje. Mijn schoonzus Sonja en ik liggen dubbel van de pret. Maar oh wat heb ik in de bergen een plezier gehad van dat petje! Het is een reusachtige uitvinding. 't Staat zo charmant.

Gekocht

Rugzak, bergwandeljacket, regenbroek, (ook handig met zeilen) muskieten petje, sunblocker, lippenbalsem, gamaches, fleece vest, lichtgewicht handdoeken, wandelstokken.

Geleend

Fred: thermo ondergoed, zeeziekte pillen, fotocamera

Hanneke: weekend tas

Sonja: vacuüm reiszakken, thermo ondergoed, handschoenen, muggenolie

Gehuurd

SNP: slaapzak en lakenzak

Pakken

Woensdagochtend: Sonja komt. Met dochter Marieke, het is al schoolvakantie. We gaan vanochtend "proefpakken". Ik moet toch ergens beginnen. Alles staat kris kras door mijn slaapkamer. Ik heb twee tassen te leen. We passen en meten. Eerst aan de slag met de gehuurde SNP slaapzak voor 'pooltemperaturen'. Ik moet er handig mee om leren gaan. Sonja heeft kampeerervaring en ik ben een dankbare leerling. Op mijn rugzak raak ik niet uitgedrukt. Hoe krijg ik het in godsnaam onder de knie wat waar zit. Ik wil niet iedere keer alles erin en eruit! Ik oefen. 4 Uur later zitten we uitgeblust op de grond. Ik heb het door.

Op een dag laat ik al mijn spullen zien aan mijn vader en moeder (al in de 80!) Zij zien het lijdzaam aan, maar zijn wel enthousiast. Mijn moeder vraagt zich echt af of dit allemaal gaat lukken met haar dochter. Ik probeer haar gerust te stellen. Vrienden (ook de jongelui rondom Marcel) en kennissen zijn heel enthousiast. Vooral mannen willen eigenlijk ook wel zo'n 'avontuur'.

maandag 12 juli 2004

Na een 1e dag van reizen lig ik om 21.30 local time te dommelen op een matrasje in het Scouting house in Reykjavik: ik hoor jongens keukengeluiden maken en snuif de geuren op: hmmmm.....

Vertrek

Hanneke's weekender op wieltjes staat gepakt. Mijn rugzak zit vol. Ongeduldig loop ik rond. Ik ben gedouched. Ik heb niets vergeten en wil weg. Om half elf komt Wilco mij halen. Hij brengt mij naar Schiphol. Dat is echt heerlijk. Ik schrijf voor het eerst in mijn logboek en vraag Marcel een foto te nemen. Is het te zien, dat ik gespannen ben? Ik weet niets meer te doen. Gelukkig komt Esther op de valreep binnen om mij gedag te knuffelen. Dat helpt enorm. Heerlijk. Ok. Go, ik zoen Marcel, hij lijkt me wat vertwijfeld, maar we zeggen niets bijzonders verder. Al eerder hadden we verzekeringen en eventuele calamiteiten besproken. Mijn bagage past prima in de MX5 van mijn broer.

Op Schiphol drinken Wilco en ik lekker op tijd koffie en ik koop een broodje voor onderweg. Wilco vertrekt. 12.00 uur. Onder de grote klok wachten wij. Ik maak kennis met deze en gene. Onwennig moment vind ik dit. Wij wachten op de reisleader. Edoch Ewald stond bij de Iceland Air balie om de hoek. Op tijd ontmoeten we elkaar en we checken in. 13,5 kilo. En nog 6 kilo in mijn rugzak: Prima gedaan. Ik koop nog even snel een flesje Glow. Dat zou tax free goedkoper zijn maar is toch nog € 34,--. Enfin: Geurend door het leven kost geld. Ik zit naast een onbekend echtpaar aan het gangpad, gewapend met boek en leesbril. We vliegen in 3 ½ uur naar IJsland, Reykjavik. Vliegen is prima voor mij.

IJsland

We rijden in een busje direct door naar The Blue Lagoon: een enorm natuurlijk geothermal spa bad dat is omgeven door zwarte lava heuvels. De temperatuur van het melkwitte water is 39°. Behalve lekker ronddobberen, kun je lekker scrubben met zout en stomen in sauna en turksbad. Ik dobber in mijn eentje en spreek alleen Ewald, onze reisleader. Dit baden is wat IJslanders noemen een Unique Experience. Heerlijk na een dagje reizen. Ik pin hier wat IJslandse Kronen (ook voor Babs en Egbert).

We gaan op weg naar het Scouting House in Reykjavik stad. Daar roep ik in razend tempo de heerlijke schoolkampdagen op met Marcel en klasgenootjes (voor 't eerst heb ik een foto van hem bij me!) en ik denk aan Sonja, die dit iedere zaterdag doet met haar welpjes. Maar 't thuisfront raakt daarna snel op afstand. We slapen gezamenlijk op zaal op een matrasje op de grond. Aan mijn ene kant ligt Mark en aan mijn andere Lisel en Dirk. Onze natte zwemspullen hangen te drogen aan de klimwand. Want niemand heeft zin in een klimmertje. Er is 1 douche (luxe, zo zal blijken) en 2 toiletten. Het licht is kapot. De sfeer zit er meteen in. Dat doen we goed. We wassen af. We slapen. Het is warm met z'n tienen. Het is licht midden in de nacht. Ik pak mijn oogdoekje van Singapore Airlines en slaap in. Samen met 200.000 duizend IJslanders op dit grote verlaten vulkanische eiland net onder de 68e breedtegraad.

maandag eten we
Andy en Ewald maken een
lekker pittig soepje , pasta
met met iets lekkers en vla
toe.

dinsdag 13 juli 2004

Als ik voet aan land zet bij de Apusiajik gletsjer zie ik in een flits dat Tobias het mes zet in een zeehond: tijd om de sledehonden te voeren.

Kulusuk

We maken ons op voor onze vlucht van Reykjavik naar Kulusuk. Vertrek om 13.00 uur. Babs is vannacht getroffen door een afschuwelijke migraine. Egbert en Ewald zijn met haar naar apotheek en ziekenhuis geweest. Ik maak met Lisel, Mark en Dirk een rondje langs het water. Het is naargeestig weer. De bewolking hangt laag.

Onze Fokker 50 van Iceland Air vertrekt op tijd. Babs ligt voorin ziek te zijn, helaas, ik zit naast onze SNP reisleader op deze vlucht. Omdat we tegen de tijd invliegen, komen om 13.00 uur local time aan op Groenland. Tijdens het landen zie ik op het water ver beneden mij overal stukjes papier liggen, lijkt het wel. Alsof iemand een papieren zakdoekje heeft versnipperd. Zodra we met onze bagage bij de steiger staan, zie ik dat het pakij is dat overal op het water rondrijft. Twee speedbootjes liggen op ons te wachten. Hier ontmoeten we Tobias voor het eerst, hij brengt onze bagage naar de boot en vergezelt ons op bijna al onze tochten op zee. Tobias is Inuk, een oorspronkelijke bewoner van Groenland. Hij spreekt Engels en lacht ons bemoedigend toe. Dat bleek later ook nodig. We klimmen over een rotspartij aan boord. Ik zie op dat moment, dat er wat bloed wordt weggeveegd, maar ben teveel onder de indruk: hoe kom ik in godsnaam aan boord. Al wel, met een handje, een grote stap en hup. Tussen mijn voeten, staat er bloed in de zelflozer van de boot. Nog steeds reageert mijn bovenkamer niet. Ik neem waar. Ik zit naast Mark en geniet van de stukjes papier, die dus in werkelijkheid prachtige ijsschotsen zijn. Wij varen de Tuno baai op richting Apusiâjik gletsjer.

Ineens bedreven hup ik van boord op de kale rotsen. Dit is Groenland, geen steiger, alleen rotsen. Wen er maar aan, Hagen! De tweede boot is niet te zien. Jamaha met minder PK. Ik draai mij om en zie Tobias een zeehond de rots op hijsen. Het beest is dood en hangt aan touwtje door zijn bovenlip: meteen zet Tobias het mes in het dier en snijdt hem snel door midden. Tjessus, denk ik te laat: waar gaat dit over? Na dat eerste moment word ik nieuwsgierig en ga dichterbij staan. Ik kijk. Het vlees is zwart! van binnen, het bloed stroomt in zee. Het spek is roze/wit, zacht en drilt. Darmen flutteren over de rotsen. Behendig gaat Tobias zijn gang. Dit is hem eigen. Hij neemt aan iedere hand een paar stukken vlees en we klauteren allemaal achter hem aan omhoog. Het is tijd om de honden te voeren. Zijn span staat halverwege de gletsjer te huilen. Dit zijn geen lieverdjes. Deze sledehond is een vervoersmachine. De kettingen liegen er niet om. Wel prachtig om te zien. Hoog boven het water zie ik onze tweede boot aankomen. Ik wacht op hen en absorbeer in sneltreinvaart alle indrukken: geur van zeehond, jankende honden, bloedsporen op het ijs, bergen, rotsen, sneeuw, morenen, glijdende stenen, kleine speedbootjes, eindeloos uitzicht op zee, gletsjerwand (een kleintje hoor! 20 meter hoog). We begroeten de anderen en kwekken druk onze indrukken door. We zijn allemaal geïmponeerd en zijn op slag niet meer zo vreemd voor elkaar.

Tasiilaq

Beduusd gaan we op weg naar Tasiilaq. 100 PK spuit over het water. Tobias scheert behendig om het pakje heen. Ik ben erop gekleed: thermo onderkleding, fleecce vesten, headsock op, capuchon op, handschoenen aan. In ongeveer 1 ½ uur herkauw ik mijn indrukken en ik dagdream, tjee.....We nemen een bocht en pats, daar ligt het dorp: vrolijke rode, groene en gele huisjes uitgestrooid op de rotsen! Tasiilaq. Alle tassen uitladen, aan land klimmen, lopend op weg naar ons onderkomen: guesthouse The Red House.

Kamers verdelen: we zijn met 3 echt)paren, 3 single vrouwen en Mark. Ik vraag Mark als mijn roommate: lijkt me een lekker rustig type in de ochtend als mijn spraakvermogen nog niet functioneert. Prima initiatief, zo blijkt. Het hoofdhuis is vol. De singles krijgen een plek in een apart huisje. Zij, die 's nachts moeten plassen of wassen, sluipen slaperig naar het hoofdhuis. Gedoe met deuren en sleutels. Ik neem mij voor niet te plassen.

Ik heb geen idee meer wat we gegeten hebben deze dag, maar het was heerlijk, Westers, Italiaans, een rustige voorbereiding op het zeehonden vlees. Maar daarover later. Wij maken kennis met Robert Peroni en Inge Weber. Zij runnen dit gastvrije guesthouse.

We hebben een eigen 'huiskamer', waar we koffie en thee kunnen maken en andere gasten ontmoeten. Hier zullen we iedere avond beraadslagen over de dag van morgen. Er zijn prachtige (foto) boeken, er liggen stenen en Groenlandse kralen kledingjes. Foto's aan de muur. We zijn hier snel op ons gemak. De houtkachel is mij een raadsel. Er groeit geen enkele boom op Groenland.

dinsdag eten we
Geen idee meer: een heerlijk
viergangen diner in het
guesthouse

woensdag 14 juli 2004

De overgang van mijn kantoorruk naar mijn eerste wandeling op Ammassalik hakt erin: voldaan maar zeer moe val ik voor het diner als een blok in slaap.

Wandelen

Vandaag trekken we erop uit voor onze eerste wandeling. We gaan de vallei achter ons huis in en vertrekken om 10.00 uur. Vertwijfeld sta ik voor mijn bed en overzie mijn chaos: wat moet ik nu toch mee!?! Leer ik dit ooit? Mark? Hoe doet hij dat? Let toch eens op, zeg ik tegen mezelf. OK, pak in die rugzak: water, eten, Sultana's, fleece vest, handschoenen, muts, sjaal, regenkleding, brillen, reservelenzen, maandverband (voor je weet maar nooit op deze leeftijd, zeiden vriendinnen thuis), WC papier? zonnebrand, sporttape, wandelstokken, camera, verrekijker, boek? Wel of niet boek? Ik voel me tamelijk belachelijk, we zullen om 15.30 al weer terug zijn. Maar zo moet het blijkbaar.

In mijn logboek vind ik een woord terug over deze tocht: prachtig. Achter mijn computer duik ik terug in mijn geheugen, wat was er zo prachtig? Ineens komt het riviertje boven: we lopen het dorp uit en gaan ergens rechtsaf een riviertje volgen? In een mum van tijd lopen we in een verlaten landschap: geen pad, stilte, rotsen, stenen, korstmossen, overal hoor ik water stromen, bloempjes. Ik praat niet, concentreer me op het lopen, probeer te genieten. Bij 't eerste 't beste klimmertje, hijg ik me een ongeluk. Oh, waar is mijn conditie?!? Ik probeer mijn tempo te regelen. Toch voel ik me prima bij de eerste stop. Conny een blaar, Lisel een schrale plek op haar voet. Ik tape. Ik drink, ik eet Sultana, trek wat kleren uit en geniet van het uitzicht. Het is hier prachtig. We trekken verder en moeten 2 keer het riviertje over: jongens vinden dat leuk en zijn er behendig in: opgewekt zoeken Mark, Egbert, Andy en Ewald naar een goede doorwaadplaats. Ik sta erbij en kijk en voel me zo'n soort vrouw op de verkeerde plek op de aardbol! Ja hier, roepen de boys en hup, ik grijp een uitgestoken hand en ik ben er al over! Op de terugweg doen we dit nog een paar keer. Appeltje eitje!! Het wordt leuk!

Geschiedenis

Inge Weber wacht ons op in het dorp om ons, jawel in 'het museum' rond te leiden. Terwijl wij op Babs en Ewald wachten op straat naast jawel 'de supermarkt'. zien we de eerste beschonken Inuk: Are you married with him, oh beautiful lady (Egbert zit naast mij) wordt er aan mij gevraagd. Ik zoek onwennig beschutting in ons groepje. Hoe werkt dit hier? Opeens bemerk ik dat iedereen die uit de supermarkt komt een banaan heeft: uitverkoop?

We luisteren naar het verhaal van Inge en bekijken oorspronkelijke kleding, jachtwerktuigen en sieraden. Buiten bezoeken we een aardhuis. Het doet denken aan onze Drentse turfhuizen. Er zijn 4 compartimenten, waarin vier gezinnen van elk 10 personen huisden. In het centrale deel staat een kookpot, en een warmte en lichtbron: vrouwen hielden hierin zeehondenvet brandend. Inge vertelt ons over de economische eenheid tussen man (jager) en vrouw (thuisfront). Het is een heldere vanzelfsprekende zaak, dat de een niet zonder de ander kan in deze barre levensomstandigheden. Ik ga er eens ontspannen voor zitten! Vrouwen zorgen ervoor, dat de zeehond van top tot teen gebruikt wordt: vlees om te eten, huiden om kleding van te maken, volledig waterdicht, materiaal om kajakken van te maken. Zij gebruiken hiervoor het vrouwenmes, de Uluk, en schrapen daarmee het

vet van de huid. Om zo op elkaar te wonen tijdens 10 lange donkere koude wintermaanden is het wenselijk om je niet met je burens te bemoeien. Terwijl je wel alles van elkaar hoort en ruikt: je bent alleen van elkaar gescheiden door een zehonden huid. 's Avonds kijken we naar een video van Knud Rasmussen; we zien dan dat het er zo warm is in deze aardhuizen, dat men bijkans naakt rond hupst, kinderen krioelen over elkaar. Als je naar buitengaat, spring je in je zehondenbroek.

Als we thuiskomen, is er voor de singles plek vrijgekomen in het hoofdhuis. Onze reisleader offert zich op in het buitenhuis. Hartstikke moe val ik in slaap en vraag aan Mark om mij te wekken voor het diner. Mijn heup en benen voelen verdoofd aan. Mijn lijf protesteert. Ik slaap diep. Babs is weer beter! Oh ja in de supermarkt zag ik: Ajax en Knorr. Voelde vertrouwd. We genieten van de video en ik zoek vroeg mijn mandje op.

woensdag eten we
Muskus Os.....lekker hoor

donderdag 15 juli 2004:

Geboeid luister ik naar Robert Peroni: schijnbaar onvermoeid zoekt hij al vanaf 1981 naar mogelijkheden om het leven van de Inuit in betere banen te leiden: een echt goede oplossing is er

Nordfjord

Het is vandaag de bedoeling om 10 Km te wandelen aan de overkant van de baai. Mijn lichaam voelt prut. Mijn linkerkant doet niet goed mee, lijkt wel. Ik overleg nog voor ik mijn lenzen inzet met Ewald, die ik tegenkom in de keuken. Ik wil niet mee, zeg ik plompverloren. Met de kaart en opbeurende woorden trekt hij me over de streep. Ik ga me douchen en ontbijt gelaten. Waar ga ik aan beginnen? Ik pak mijn rugzak en ga alvast alleen en op mijn gemak naar beneden, naar de loods van Tobias. Het is prachtig helder weer. De Kong Oskars baai ligt er rimpelloos bij. Ik wacht in het zonnetje en schrijf in mijn logboek. Het tochtje duurt een half uur. Ik kijk de speedboten na. We zijn afgezet op de Nordfjord en gaan de Polhems Fjeld op. Ik poseer. De ijsschotsen zijn geweldig blauw.

We kijken onze ogen uit. Het is hier zo mooi. Steeds na een stukje klimmen, komen we weer een klein meer tegen. Of we soppen over een stuk toendra, waar de mooiste mossen en bloemen in bloeien. Er zijn rotsen in allerlei kleuren oranje. Het wordt wel tijd voor onze muskieten netjes, want het is warm en we zweten lekker. Het eerste netje is lachen geblazen. Ik vind het mijne het mooiste, maar Monique lijkt wel Karin Blixen in Afrika, zo statig schrijdt zij voort met haar hoed met voile en wandelstokken. Mooi. Het tempo is fors voor mij. Mijn conditie is een puinhoop. Afgepeigerd bereik ook ik ons heerlijke lunchplekje. Ik eet staande, ik kan me er niet toe zetten om uit te kijken naar een zitplek. Na een kwartier ben ik weer aanspreekbaar, ik draai me om in de zon en kijk uit over het traject, dat ik heb afgelegd: nu kan ik pas zien hoe mooi! Daarna gaat het veel beter. Ik krijg een prachtige glimmende steen aangereikt! We klimmen een topje op en vergapen ons aan een meer in de diepte: zo stil, er is geen rimpeling te zien. De weerkaatsing is prachtig. De rotsen waarop we staan schitteren in de zon, we besluiten dat dit een 'diamant' is. De dapperen onder ons gaan de afdaling aan om pootje te baden. Ik zit op de 'diamant', geniet en rust uit en deel mijn 'moe zijn' met Monique en Lisel. Ik krijg thee aangereikt. In een grote boog gaan we op weg naar de rots waar we opgepikt zullen worden. We passeren een enorme puinhelling met losse stenen. Het is erg warm en drinken ons suf. Plassen is de hele dag niet aan de orde. Ik heb een hoofd als een biet. Mijn onderbroek is kletsnat. Anderen hangt het zweet in de wenkbrauwen. De rest zal bij hen ook wel hetzelfde zijn. We ruiken elkaar al lang niet meer. Stilstaan betekent afkoelen, dus ik loop gestaag door. En ja hoor... het goeie gevoel komt eraan.... We wachten een poos op de boot. Iedereen ligt ergens op een rots, Lisel en Tryntsje gaan pootje baden. Zolang met je voeten in het ijskoude water tot het pijn doet! Zij genieten! Ik lig op mijn rug en kijk toe. Ik weiger in beweging te komen voor deze heldinnendaad. Is dit wel de plek waar we afgezet zijn vanochtend? Ik heb geen idee!

donderdag eten we
Stokvis met vetplantjes
Gortjes met kaassaus, walvis à
la stroganeuff, cake toe.....

Peroni

Voor het diner heb ik wederom geslapen. Mark wekt me. Ik ben zo moe. 's Avonds komt Robert Peroni met ons praten. Ik wil er bij zijn. Met mijn hoofd in mijn handen luister ik geboeid naar zijn verhalen. We zitten in de huiskamer, het is er warm, we zijn er allemaal. Mijn ogen vallen geloof ik dicht. Maar er ontgaat me niets. Deze man woont hier al 25 jaar en geeft zijn leven voor de Inuit. Hij neemt jonge mensen onder zijn hoede en probeert ze te leren om te gaan met werk, tijd, toeristen en zo voort. Ik besluit om thuis in het kader van mijn studie een artikel hierover te schrijven. Het volgt hierna. En dan mag ik naar bed.....het lijf wil niet meer. Morgen varen we naar Tiniteqilaq!

vrijdag 16 juli 2004:

Ik heb zowat al mijn kleren aan, we varen richting Tiniteqilaq via de zuid route: mijn respect groeit met de minuut, zodra onze boot voor Ijsbreker speelt.

2 nachtjes op reis

Zo, ik ben weer lekker fit: aan het ontbijt vind ik mij filosoferend met Monique, Ewald en Conny. Praten met allemaal gaat snel en makkelijk. We zitten op dezelfde golflengte, lekker. Iedereen bereidt zich voor op 2 nachten in Tiniteqilaq. Ik heb alle tijd tot 11.00 uur en rol mijn slaapzak in, prop toiletpullen, een schone slip en sokken in mijn rugzak. In een wip heb ik alles voor elkaar. Ik heb het rugzakpakken onder de knie. De rest van mijn kleren trek ik allemaal aan. Fred, ik schiet in jouw thermo lange onderbroek! Past prima. Ik scheep voor zeker 5 uur in! Ik krijg de melding door, dat we vuile was kunnen inleveren: Ik wil er niet eens over nadenken. Maar het is wel service. Ik koop ansichtkaarten en zit aan tafel. In de huiskamer komt Ewald binnen voor een praatje. We praten over ons leuke kluppie, het gemak waarmee we met het 'halen en brengen' aspect omgaan en ik vertel over hetgeen ik vorig jaar van SNP reisleader André geleerd heb in Zwitserland. Over hoe je om kunt gaan met tempo/conditie verschillen in de groep. En dat je aan je groep kunt laten weten, wie aan kop gaat en waarom. Mark en Egbert kunnen dat beiden prima. Zo help je de langzaamste enorm.

Op zee

Mijn zware rugzak gaat in de auto en ik kuier op mijn gemak naar de steiger. Er is besloten om de route om de zuid te nemen. Er is erg veel pakij's, dus is het beter met het onzekere traject te starten. Het is stralend weer met gladde zee! Zeeziektepillen blijven in mijn binnenzak. We laden de heleboel in 2 boten: dozen met eten, slaapmatten, tassen en rugzakken. Ik stap in de boot van Tobias en doe mijn reddingsvest aan. Het is heerlijk op het water, wauw, plankgas! En na een kwartier zitten we al vast: veel, heel veel pakij's. Tobias is in zijn element, lef, ervaring en inzicht stralen van zijn gezicht. Verrekijker erbij. Soms moet ik opstaan, ik blijf bovenop het luik voor de maryfoon te zitten. Even overleggen met de 2e boot. We zijn net een ijsbreker: langzaam vooruit, beetje duwen, wrikken, duwen met de harpoen, achteruit, keren en zoeken! Heel rustig en beheersd, gaat het, maar Conny zweet peentjes. Dit is voor haar echt niet leuk. Ik schiet een plaatje van mijn eerste ijsberg. Maar wordt mij verzekerd: dit is nog niets, hoor! Wacht maar tot morgen. Maar toch: ze zijn fantastisch. Opeens is het ijs weg Tobias trekt zijn handschoenen aan en geeft gas. De wind snijdt langs mijn gezicht. Ik trek een tweede paar handschoenen aan. Jeetje, dit voelt als zeer koud:- 10°. Of stel ik me aan? Nee, alle mutsen zijn ver over het hoofd getrokken, er wordt niet meer gepraat, niemand maakt nog foto's. Ik weet niet meer waar de andere boot is. Het is alleen maar hartstikke koud en ik denk aan schaatsen in Ankeveen

Tobias' opa

We stoppen in Ukîverajik en beklimmen een mooi groen eilandje. Het is lekker warm in de zon. Maar weer even wat uittrekken. Wat een goddelijke plekje. Maar let op! Hier heeft Tobias gewoond. Zijn grootvader is er geboren in een aardhuis. Wij nemen een kijkje. De oude contouren van het huis heeft de afmeting van mijn halve keuken. Het dak is weg. Hier is ook Tobias geboren. Onze andere Inuk eet bekende vetplantjes, ik doe mee. Best lekker. Dan wordt mijn aandacht getrokken. Tobias legt uit: Doden begraven in deze rotspartij is er

niet bij. Het gaat als volgt: als je een slechte ziel had, word je weggelegd onder stenen die strak opeen gestapeld zijn. Het graf van een goede ziel is los opgestapeld, de ziel kan makkelijk uitkijken over zee. We staan bij een losse stapel stenen, Tobias zakt op een knie en pak een dijbeen uit het graf: zijn opa? Hij lacht om onze geschrokken bekkies. Voor ik het weet is opa's been weer keurig teruggelegd. Droom ik? Was het een rendierbot? Beduusd klauteren we weer naar beneden. In een soort fjord met bounty strand pikken we spullen op: er is niemand bij. Van wie: geen idee. Voor wie: geen idee. Wat er deze gele tonnen zit: geen idee. Door naar Pituk: ik weet niet meer wat we daar hebben gezien. Maar het is hier zeer ruig. Bij het aan boord gaan, ben ik het even kwijt: hoe moet ik nou toch deze rotsen overbruggen naar dat dobberende bootje: Tobias pakt me beet, doet met mij een soort dansje op het topje van een grote rots en zorgt, dat ik met een zeer grote stap in de boot beland!

Tiniteqilaq

Aan het eind van de middag komen we aan. Een nederzetting van 60 personen. Wij sjouwen onze spullen naar de plaatselijke school/kerk. In het klaslokaal rollen we onze matjes op de grond uit. Het andere lokaal is kerk, annex eetzaal. Geen douche, een poepdoos, zelf water halen. Een gigantische heilbot staat stijf als een plank te ontgooien in de spoelbak. Ik had geen idee, dat we die bij ons hadden. Later zie ik Ewald de schubben eraf schrappen. Alsof hij nooit anders heeft gedaan. Aan tafel smaakt de vis heerlijk. Ondertussen zit ik met een aantal in het zonnetje op de leuning van de trap, we kijken uit over de prachtige Sermilik fjord vol met ijsbergen. De afvaltonnen stinken. Het wemelt van de vliegen. Inuit lopen heen en weer, wij groeten iedereen: goedah. Het is denk ik de hoofdstraat! Anderen van ons groepie zijn al lang het dorp aan het verkennen. Mark heeft zich teruggetrokken op een hoge rots, staart over zee en ziet ijsbergen kantelen.

Na het eten maken we een avondwandelingetje omhoog. We zitten stil te genieten op de rotsen in de zon. ijsbergen zover als het oog reikt.....het ijs knalt en scheurt, water klotst en kabbelt,.....verder stilte.....iedereen trekt zich in zichzelf terug. Ik schrik ze op voor een foto!

We lopen terug naar het dorp en ontmoeten uitgelaten kinderen op straat. Hier ga je niet op tijd naar bed. Conny maakt mooie kinderkiekjes. Ewald stoeit met de jongens. Er is disco vanavond. We dansen mee. Een jong moedertje is dronken en haar kind jengelt om aandacht.....Vanmiddag hebben Monique en Andy meegemaakt, dat een man en een vrouw dronken uit huis kwamen en dat zij van de trap kukelde. Dat zag er ernstig uit, maar niemand bekommerde zich erom. Het maakte diepe indruk op Andy en Monique. Alcohol.....hoe moet dat toch?

Onze nacht op de grond verloopt afwisselend met slapen en waken: Ik wuif midden in de nacht naar Babs en...had ik altijd al een heupbeen? Waarom zit daar geen speklaag op!

vrijdag eten we
Heibot....wilde rIjst en nog
iets??????

zaterdag 17 juli 2004

Ik geniet van de honderden Ijsbergen dobberend in de namiddagzon tot op het moment dat ik een hoosblik in de hand gedrukt krijg: dan hoos ik.

Klimmen

Deze ochtend gaan we rustig achter het dorp de berg op wandelen. We zijn zeker om 14.00 uur weer terug! Geen lunchpakketje mee. Makkelijk klimmertje! Zei: de reisleader. Ja, ja. We lopen door het dorpje naar de begraafplaats, omhoog, rechts aanhouden, geen pad, steile rotsen en glad, prachtig maar oh jee, dit had ik nog niet eerder gedaan: onzeker volg ik de voetsporen van Mark. Hij kan mijn angst ruiken. Ik raak hem niet uit het oog. Vlakbij rechts van mij is de zee. Ik moet schuin omhoog. Ik ben tot het uiterste geconcentreerd. Ik sta op de eerste topje en kijk omlaag: een prachtig uitzicht, in de verte zie ik heel ver weg kleine mensen zeewier plukken. Avondeten? Ewald en Mark debatteren over de route. Iedereen luistert. Nog zo'n moeilijk stuk waarschijnlijk, niemand weet het. Gewoon gaan. Ik probeer mijn stokken te gebruiken, maar ben ongeduldig door 't gebrek aan conditie en krijg dit niet snel onder de knie. Ik heb het idee, dat ik nu voor vier benen moet bedenken waar ik ze neerzet. Mijn geduld raakt op. Ik baal gruwelijk van mijzelf. Ik geef iemand een sneer, geloof ik. Ok, dit moet anders. Stokken weg, concentreren, tempo aanpassen en niet meer stoppen. Hoofd leeg. In de voorhoede lopen. Go!

En dan gaat het beter.....ik kan nu ook de aanwijzingen toepassen: knieën dieper buigen, kont naar achter, rug recht, gewicht rugzak recht naar beneden, neus richting dal en afdalen, laveren, goed overdreven je voeten in de rots stampen, ritme maken, cadans. Het begint in mijn hoofd te komen en het lukt. En ja hoor het is zo warm, mijn water is op! Niet goed gedaan. Ik krijg thee. En van iemand een appel. (geen lunch mee!) Gelukkig heb ik nog altijd Sultana's en deel uit. Les geleerd. Dus altijd alles meenemen! Maar na een paar uur eenmaal boven is het adembenemend mooi: links de Ikâsagtivag fjord, strak blauw, helemaal glad, geen zuchtje wind. Bergen, zover als het oog reikt, bedekt met stukken sneeuw. Zou ik daar beneden op dat plekje groen, aan het water, ooit nog eens een tentje willen opzetten en uren genieten van deze stilte? Ik draai mij een kwartslag en kijk uit over de Sermilik Fjord. Deze fjord ligt helemaal bezaaid met ijsbergen. Heel in de verte denken wij de witte Groenlandse ijskap te zien!?! Iedereen is stil. Kuiert wat rond. Praat zachtjes. Ewald stelt voor, dat we vanmiddag 2 boten charteren en deze fjord op varen. (extra kosten DK300). Iedereen is hier voor in.

In sneltreinvaart gaat het langs de andere kant naar beneden. Weg is mijn moeheid, het lijkt wel of ik over de stenen zweef. Wauw. Onderweg was ik mijn handen in een meertje: het water is zeker 14°. We dollen wat rond, we zouden best kunnen zwemmen denk ik! Dat doen Inuit kindjes tenslotte ook, hebben we vandaag gezien. Maar op Groenland zijn voor 13 dagen, maakt ons nog geen Inuk! Droom fijn.

We zijn om 15.00 uur thuis, late lunch, hartstikke honger heb ik en maken ons op voor onze boottocht: alles aan wat ik bij me heb! En water en een broodje!

IJsbergen

Deze volgende 25 foto's spreken voor zich. IJsbergen, ijsbergen, honderden ijsbergen, voor, achter, links, rechts.....We vallen van de ene verbazing in de andere. Alle sculpturen, die je niet kunt bedenken. Dieren, mensen, vliegtuigen, prehistorische monsters, alle vormen bestaan. Zoveel kleuren wit, daar heb ik geen woorden voor. IJsbergen, die er uit zien, zoals wit fluweel aanvoelt. IJsbergen met messcherpe vouwen alsof je een papieren servet zo gevouwen hebt. Ik zie rotsen van 2 meter doorsnede ingevroren hoog boven mij in het ijs hangen. Ik zie blauwe tunnels onder de ijsbergen, als we er langs varen. Zoveel kleuren blauw, niet te benoemen. ijsbergen, helemaal doorzichtig zoals een ijsklontje in je cola. Zo groot als een kathedraal. Zo hoog als een flatgebouw. Wanden, die 50, 60 meter hoog geschat worden. IJsbergen, die niet in z'n geheel op de foto kunnen, terwijl we er nog ver vandaan zijn. Ik krijg begrip voor het respect, dat onze Inuit hebben voor deze natuurkrachten. Tenslotte, van wat wij zien is slechts 1/10 deel boven water! Ik krijg niet voor mijn geest wat er allemaal onder water steekt. We krijgen nog een extraatje: de Inuit vinden het verantwoord nog wat verder het fjord op te varen. De ijsbergen worden steeds groter hoe dicht we in de buurt van de gletsjer komen.

Maar dan moeten we toch omkeren en terug naar het dorp. Stil is het in ons bootje. Egbert, Dirk, Conny en lokale gids Claudia en ik. De enorme ijsberg, als met een guts bewerkt, als een zakdoekje gevouwen ligt achter ons. Plots laat onze Inuk het stuur los, pakt een beitel, wipt een luikje open en gebaart, dat we het water weg moeten hozen: ik hoos met Dirk en Claudia en zie vanuit mijn ooghoek het gespannen gezicht van Conny: hoort dit erbij, vraagt dat gezicht. Jawel, als je speedbootje de neus hoog opsteekt, loopt er van achter wel eens wat water in. En teveel moet eruit! We komen veilig aan.

Thuisgekomen in ons schooltje bemerk ik, dat de keukendeur geheimzinnig dichtgehouden wordt. We worden getraakteerd op Wiskey in een theekopje met vers afgehakte ijsbrokjes van één van de ijsbergen van daarnet. Het ijs smelt knisperend. Het heeft een zeer hoog en zeer oud zuurstofgehalte: Proost! Nu valt pas het kwartje van zijn opmerking op Schiphol: nog even iets tax free shoppen. Guianaa, Ewald.

Om 19.30 duik ik met Mark en Ewald de keuken in. Nooit bedacht dat ik mezelf enthousiast zou horen uitroepen: Ja lekker sla..... van zuring en paardenbloembladeren...vers geplukt: we doen er wat tonijn uit blik over. Koken kan ik niet, maar ik heb dikke pret in die keuken. Het was maar 1 theekopje!

zaterdag eten we
Penne, saus à la Peroni, wilde
rIJst van gisteren, cervelaat
worst, en pittige sla.....
Kerkkaarsen en waxine lichtjes

zondag 18 juli 2004

Binnen twee dagen is onze poepdoos vol: Claudia zeult onze 40 liter drek naar buiten

Op zondagochtend wordt er kerkdienst gehouden. Daarvoor gaan de schuifdeuren voor het altaar open, daar waar wij zojuist hebben zitten ontbijten. Deze ochtend hebben we dus om 10.00 ons corfee er al op zitten: afwassen, vegen, dweilen, stoelen klaarzetten voor de kerk, keuken opruimen, spullen inpakken, klaslokaal/slaapzaal ontruimen. Alleen de WC schoonmaken hoeft dus niet. Eenmaal waagde ik het om te kijken. Tja, een keutel is gewoon een keutel, er staat geen naambordje bij. Ook niet bij die van mij. Ik besloot niet meer te kijken, alleen nog maar de doen. Buiten schijnt de zon en ik kuier met Babs door het dorpje. Ze is lerares op een basisschool en Veendam. Als speciaal project begeleidt zij een 14 tal hoogbegaafde kinderen op haar school. Mijn hart voor onderwijsland gaat weer open. Mijn bestuursjaren roeren zich. We kwebbelen de hele wereld bij elkaar, komen te laat voor de kerkdienst en zitten daarna lang op een eenzame rots. Ijsbergen dobberen voorbij.

In de keuken staat alles zo'n beetje klaar voor vertrek. Ik voel me senang met de mensen, mijn oude, vertrouwde 'ik' is er nog. Op de buitentrap spreek ik Claudia. We zijn beiden bezig onze bergschoenen te rijgen. Zij komt uit Berlijn en is (voor de 2e maal) teruggekomen naar the Red House om haar vrijwillige steentje bij te dragen aan Peroni's werk. Zij is gisteren en vandaag onze lokale gids. Thuis begeleidt ze gedetineerde jongens. Ze vertelt veel, ze noemt ze 'verloren jongens', ik merk dat dit werk haar met de jaren zwaar valt. Een lieve meid van 36 jaar. Hier op Groenland heeft ze het goed naar haar zin. Ze blijft de hele zomer.

We nemen afscheid van Tiniteqilaq en sjuwen al onze spullen naar de boten. Lisel en ik nemen een doos tussen ons in en Tryntsje fotografeert ons. Het wachten is op Ewald, Claudia en Mark, zij zijn in geen velden of wegen te bekennen. We zetten koers naar de Ikâsagtivag Fjord ten noorden van het Ammassalik eiland. De zee is spiegelglad en zo blauw. Het is een stralende dag, geen wolk te bekennen, maar we hebben in de boot weer alles aan wat we bij ons hebben. De bergen met toppen van 1100 meter rijzen aan weerskanten steil op. De fjord is helemaal ijsvrij. We passeren de inham Kûgarmit, dat groene plek waar een tentje kon staan. Romantisch gedagdroomd, half september gaat hier voor 10 maanden de deur dicht. Zou de 2e SNP groep ook nog zo prachtig weer hebben? We gaan ergens aan land (Sarpaq of Kâsogitivaq?) en klimmen omhoog om een onbewoonde aardwoning te bekijken.

Daarna varen we door naar het eilandje Qernertivartivit, een onbewoonde nederzetting: een paar huisjes op de rotsen. We bekijken ze: het is een grote jongensbende, vies ook, er slingert van alles van kleding, eten tot medicijnen. Ik kijk nog eens goed en ontwaar een korset! Sommige dingen wil ik niet begrijpen: Korset sla ik op bij houtkachel, toch? Voordat we weer in de boot klimmen, komt er een grote pan langs met stukken zalm.

Neem maar! Ik sta te smullen van een brok zalm, waarbij het sap langs mijn kin loopt en ik mijn vingers aflik. Heerlijk. Tobias had wat extra gemaakt voor ons!

Of was het gewoon over van de vorige dag?!? Geen idee. We varen snel of keihard door naar Tasiilaq. Stiekem denk ik aan de warme douches in The Red House. Maar daar dromen er meer van en we staan dus 'in de wacht' voor de douches. Drie dames zijn het en ik vat moed: mag ik een privé vraag stellen, meiden? Hoe regelen jullie een en ander op zo'n reis als dit als je ongesteld bent? Ik heb er geen ervaring mee! Tja.... nou de een menstrueert zo licht, die komt de dag door zonder verschooning: edoch, daar kom ik niet meer mee weg op m'n vijftigste. De ander legt gelukkig uit: ik neem altijd zakjes mee. En ja, dan moet je even achter een rots en zo. De verzamelde werken gooi ik dan 's avonds weg. Ja, zo doe je dat dus, nog meer gedoe met zakjes in je rugzak: maar de godinnen zijn met mij, mijn lichaam is wijs op deze reis.

Peroni vind ons blijkbaar rijp voor het echte werk: vanavond gaan wij aan de zeehond met drilspek: en wel met je handen eten, ja! Best te eten. Maar dan ben ik al wel lekker gedouched. 's Avonds vertelt Ewald over walvissen en kijken we naar de Discovery video met mooie walvis shotjes.

zondag eten we
Grote kom met zeehondenvlees
met drilspek, Poulent (mais met
kaas) kip, rIjst, groente en cake
toe.....veeeeeel, maar lekker

maandag 19 juli 2004

In de supermarkt koop ik een tandenborstel en neem me voor de komende 2 maanden aan Groenland te denken als ik poets....

‘Winkelen’

Dit wordt een rustig dagje. In de ochtend ga ik naar ‘t dorp. Ik heb nog wat ansichtkaarten te posten. Ik bekijk prachtige postzegels in het postkantoor. Het dorp is klein, we komen elkaar tegen en groeten: hé, jij ook hier! Ik bedenk, dat ik eens uitgebreid de supermarkt ga verkennen. Thuis doe ik mijn inkopen via Internet/Albert.nl. Enfin: ik koop, een tandenborstel, een Uluk, een vaatdoekje, inlegkruisjes, appels, bananen en after eight chocolade voor vanavond bij de koffie. Nou, nou: mijn best gedaan toch! Een Uluk is een moderne variant op het vrouwenmes. Ik denk daarmee thuis uien te snijden. We zullen zien! Op het vaatdoekje staat een Deens of Groenlands woord: Dat doekje zal me nog jarenlang bij de Groenlandse herinneringen houden. Helaas is de boekwinkel dicht.Op de terugweg kom ik in gesprek met de vrouw van de directeur van het weeshuis. We kijken naar het voeren van de honden en zij vertelt: Zij en haar man zijn (natuurlijk) Deens en wonen hier 20 jaar. Niet alleen weeskinderen, maar ook licht zwakzinnigen en kinderen, wier ouders aan de drank zijn worden opgenomen.

Later lunchen wij met z’n allen op het terras van het Red House: zie foto. Ewald heeft om 13.30 voor ons een bezoek geregeld bij een -hoe zal ik het noemen - een zeehondenhuiden verwerkingsfabriek(je). Beneden worden in een soort mangel het spek van de huid gemangeld. Daarna worden ze gespoeld met water. Het is een hels lawaai deze machine. De huiden worden opgevouwen en diepgevroren in bakken aangeleverd. Koud kunstje hier natuurlijk. Wij worden door een Inuk en een Deense ingenieur ingelicht. Boven is het naaiatelier. We lopen wat rond. Er werken op dit moment 2 dames. Een van hen is Lise. Ik ontlok haar haar naam door op de postbakjes te wijzen: ze komt van haar stoel en wijst haar naam aan! Het is ook hier vakantie. Er hangen veel patronen van mantels, wanten en jakken. Een man maakt speelgoed zeehondjes van zeehonden vel: voor toeristen, neem ik aan. En Amerikaanse, hoop ik!

We besluiten nog een kleine wandeling te maken achter het dorp langs de schotel antenne omhoog, richting zee. Bij het eerste het beste klimmertje, ben ik weer geheel buiten adem, als we dan ook nog de verkeerde rots hadden, schiet ik uit mijn slof en vond net op dat moment Dirk op mijn pad, sorry Dirk! Ik kan niet zo snel schakelen. Blijkbaar had ik wat stoom af te blazen. Daarna gaat het beter. Het is hier prachtig, we kijken uit over zee en komen weer een prachtig meertje tegen. Net als we besluiten toch nog een stukje omhoog en verder te gaan, komt er heel snel een mistbank opzetten. Het koelt gelijk af. We kleden ons warm aan, nemen dus de korte weg naar huis en proberen de mist, die vanaf zee komt, voor te blijven. Dat lukt. In het dorp schijnt gewoon de zon!

maandag eten we
stokbroodjes met kaas, lekkere
kop soep, gierst? En mmmmm
slagroom met abrikoos en
chocoladesaus.....mmmm

dinsdag 20 juli 2004

Op de rotsen in Ikáteq, in zon en wind, hoog boven het water is er zomaar dat bijzondere, bevrijdende gevoel: vol van emotie ervaar ik stilte,.....geen woorden meer.....

Ikáteq

We gaan weer een dagje varen. Heerlijk. Ik trek weer al mijn kleren aan. Het is vandaag nevelig, de mist van gistermiddag hangt nu toch echt wel in onze baai. De sfeer is gelijk heel anders. Op deze tocht zouden we walvissen moeten zien, daar waar we twee avonden geleden al over gelectured waren door Ewald. Minky whales, enne... bult dingen en zo meer. Mark fantaseert over zo'n mooi digitaal plaatje van een zwiepstaart. We hadden al voorgesteld een foto uit het boek te fotograferen! Flauw grapje. Maar er is heel veel pakij's, Dus de uitkomst is onzeker. Om 10.00 uur varen we uit en koersen naar Ikáteq langs de zuidkant van Ammassalik.

Onze bootjes komen moeizaam vooruit. Het ligt zo vol pakij's, het is mij een raadsel hoe we hier doorheen kunnen Soms moeten we terug. Soms kraakt het aan alle kanten. Soms gaan we erover heen. Soms hebben de 2 bootjes een gezamenlijke duw strategie. Soms is het 2e bootje ver buiten mijn gezichtveld. Het is een spannende gewaarwording. Jammer: geen walvis te bekennen.

Na twee uur varen zijn we in Ikáteq. Deze nederzetting van ongeveer 10 huizen is verlaten, lijkt wel. Het verhaal gaat, dat de Inuit zijn vertrokken door het opdringende toerisme! Westerlingen, die zomaar binnenkomen: daar schrikt men van. Wij gaan aan land en klimmen naar boven. Tobias gaat ons voor een huis binnen en al gauw zie ik tot mijn verbazing, dat wij ook zomaar vrijelijk naar binnen stappen. Ik maak foto's van het schooltje annex kerk. Alle spulletjes tot en met een klein stompje potlood op het spreekgestoelte aan toe, is blijven liggen waar het ligt. Niemand raakt het meer aan. Het is wonderlijk, onwerkelijk, en nog zo meer van die woorden. Tot dan: ik loop ook zomaar ergens op een deur af, kijk nog net door het raam en zie een vrouw met de rug naar mij toegekeerd. Mijn hart bonkt in mijn keel. Het had maar een haar gescheeld of ik stond in haar woonkamer. Ik voel me behoorlijk lomp, ik hoor hier helemaal niet, flitst het door mijn hoofd en zij wel. Beduusd klim ik verder omhoog richting zee. Uiteindelijk sta ik hoog boven zee, op de laatste rots in de wind, ik spreid mijn armen wijd uit. De zon schijnt. Het uitzicht over zee is oneindig, voor mijn neus drijft een deksels mooie ijsberg in de helderste kleuren blauw. Ik luister.....

Een keer eerder moest ik nodig plassen en maak daar in mijn hoofd een hele toer van. Nu zeg ik gewoon: ik loop daar even naar toe, ik moet plassen. Ha, ik leer het wel! Nadat ik het gras met mijn geurige sporen heb besproeid, maak ik een mooie foto van roze zalm op een rek, tegen een prachtige blauwe hemel. We hebben alle tijd, ik haal mijn rugzak op in de boot en eet een boterham. Als ik thuis komt, blijf ik nogal wat foto's gemaakt te hebben van afschuwelijk vieze, smerige interieurs van deze huisjes. Jagers gebruiken te pas en te onpas deze huizen en vertrekken weer. Alles achterlatend. Ook hier een houtkachel.

Terug op zee is het koud, koud, koud. Iedereen zit stil, ineengedoken op zijn plek. Na ongeveer een minuut of 45 stopt onze boot plots. Onze schipper springt van boord, slaat zijn harpoen in het ijs, legt een lijntje uit en wenkt ons vriendelijk uit te stappen?!? Vanuit mijn ooghoek zie ik een grijnzende reisleader in de andere boot. We hebben theepauze op een ijsschots op volle zee. Nou ja, een beetje onder de kust wel, maar het is mistig. We drinken thee, eten noten en abrikozen. We worden giechelig en uitgelaten: deze ijsschots ligt niet stil, hij deint! Heel licht, subtiel beweegt dit enorme stuk ijs op de beweging van de zee. Ook het binnenmeertje in de schots kabbelt. Hij breekt niet af, hoor, Monique! Ook niet nadat Dirk er een gaatje in probeerde te plassen. Elf uitgelaten in oranje reddingsvesten gestoken 'pinguïns'. Als we weer aan boord gaan, staat iedereen verbijsterd naar het blauw onder water te staren.

We gaan.....het is bitterkoud, er is erg slecht zicht, de mist wordt steeds dichter, ik trek mijn 2e paar handschoenen aan, het helpt niet. We komen allemaal tot op het bot verkleumd aan in Tasiilaq, alwaar het zonnetje vrolijk schijnt!

We gaan aan de warme koffie en thee en luisteren naar de verhalen van de twee Duitse jongens, die in de huiskamer zitten te eten. Ze zijn net terug van hun 5-daagse trekking. Dat viel ze niet mee, zo bleek. Ik luister gefascineerd, maar later worden de verhalen door Ewald en Mark afgezwakt. Zo stoer was het allemaal niet. Deze jongens begonnen met dagmarsen van 8 uur en zakte af tot 4 uur per dag. En zo moet het niet. Gelukkig hadden zij ook het goede weer mee. Het is gezellig druk in onze gemeenschappelijk huiskamertje. Er is nu ook een Nederlands echtpaar. Zij wandelen op eigen gelegenheid. Verder zijn er Duitse en Deense gasten. Het Red House is vol!

Het is nog vroeg: ik ga er alleen op uit en wandel naar de haven. Die ruikt ook lekker naar haven. Waarom zit er graffiti op de rotsen in de verte? Ik kuier door het dorp en geniet van de kinderen op straat. Bij de enige brug in het dorpje komt de rivier in zee uit. Op de rotsen springen jongens behendig heen en weer met werphengels en blinkers om zalmforel te vangen. Waarom stoppen ze de vis even in hun mond als ze hem van de haak halen. Een zoentje geven? Een zegen na? Een dank je wel? Ik kom er niet achter. Ik kom Babs en Egbert tegen. Na het diner zit iedereen muisstil in de huiskamer te lezen. Ik ben onrustig en ga op weg naar het internetcafé. Het is heerlijk buiten, maar het café is dicht. De onrust blijft, thuis spookt door mijn hoofd. Komt het einde van de reis in zicht? Ik zit nog lang te praten aan tafel en lees verder in mijn boek als het hele Red House al in diepe rust is. Dat helpt.

woensdag 21 juli 2004
De oude Inuk lacht hartelijk om ons: douchen iedere dag?!? Daar begint hij niet aan.

Het regent

Het weer is nu definitief omgeslagen. Het is regenachtig en er is geen zonnestraaltje te bekennen. We besluiten de bloemenvallei rond te lopen. Dat is ook heel goed te doen voor Babs. De laatste dag van ons verblijf in Tasiilaq gaan we echt met z'n allen op pad. Om de sfeer van het weer kracht bij te zetten, komen we al gelijk langs het kerkhof! Hier is het wel mogelijk om in de aarde te bestellen. Kunstbloemen sieren graf en kruis. Ongewild worden we ook hier wat baldadig. Voor sommigen kan dat heel goed. We trekken langs een waterval en klimmen naar boven. De stenen zijn glad, iedereen is voorzichtig, het tempo is aangepast. Goed te doen voor mij! Omdat we onze jas en regenbroek aanhebben, zweet ik me wederom drie slagen in de rondte. Dus laat ik mijn haren lekker nat regenen en stroop mijn mouwen zo hoog mogelijk op. Dat betekent, dat je wel je muts opdoet als je een poosje stilstaat. Warmte verlies je via je dakje! Omdat het vrij koud is, mag je niet afkoelen als je stilstaat. Mouwen naar beneden en muts op. Logisch, toch?! Zo 'staan' we dus te lunchen bij een meertje. Ik krijg van iemand warme thee.

Voor het eerst gebruik ik mijn gele regenhoes over mijn rugzak en vraag Mark een foto te maken om thuis geloofwaardig te zijn. Zie je Sonja! Voor de eerste keer lopen wij over een soort weg. We kijken naar bouwwerkzaamheden, al schiet me niet meer te binnen wat er wordt gebouwd: Stuwdam?? Wie het weet mag het zeggen. Als we bijna weer bij het dorp zijn moeten we nog een puin/zand helling langs steken. Hier krijgt Babs het te kwaad. Wij wachten en zien toe hoe Ewald haar geduldig over een 'voetspoor van één voet breed' leidt. Ze komt veilig aan en heeft een wereld overwonnen. Later maak ik een foto van ijsbergen op het 'droge'. Blijkbaar is er getij in de baai. Als verzopen katjes komen we in het guesthouse aan. Hoe krijgen we al die jassen weer droog? In de huiskamer is het lekker warm. Er wordt gestookt in de zomer.

Inuit

's Avonds zijn we uitgenodigd in de hal om te kijken naar de 'trommeldans'. Gepokt en gemazeld als we zijn: op Groenland gaat alles anders dan gedacht. Het wordt een gesprek met Peroni, die een bevriende Inuk heeft gevraagd aan ons zijn verhaal te vertellen. Robert tolkt. De Inuk is 63 jaar oud. Hij gaat Westers gekleed. Ik zie een kleine, taaie, toch jongensachtige man. Peroni en hij zijn beiden in de zestig. Toch is deze Inuk in vergelijking met Westerse maatstaven 80 jaar, een behoorlijk oude man dus. Hij vertelt ons over het jagen, het leven met en van de dieren. Hij heeft inderdaad een of meer ijsberen gedood, en is dus een man met aanzien in het dorp. Hij legt uit, dat jagen een spel is met het dier. Wie is de slimste. Hoe pak je dat aan. Het is jij of de ijsbeer. Of je moet urenlang bij een mangat liggen: wachten op de zeehond. Als je op het punt aanbeland bent, dat je het dier zult doden, kijk je hem recht in de ogen: je wisselt een blik van verstandhouding: o.k., dit keer ben ik de sterkste en ik vraag je toestemming. Kunnen wij hier nog iets van begrijpen? Ik weet al lang niet meer hoe een kip de nek wordt omgedraaid?!?

Ook nu ik achter mijn PC zit, kan ik bijna niet terughalen, wat deze inuk heeft verteld. Hij en Peroni moeten vaak lachen, herinner ik mij. Ze zijn close. Ze spreken elkaar dagelijks. Ze zijn vrienden. De Inuk komt iedere dag een hapje eten in het Guesthouse. En inderdaad, douchen mag hij ook, maar daar lacht hij om! Toch hebben we lang in de hal gezeten. Op de foto is te zien hoe verkleumd Monique er bij zit. Op dat moment worden wij als groep bedankt voor onze komst. Ewald krijgt als leider van onze groep een ijsbeerbeeldje overhandigd als dank. Wij waren een fijne rustige groep. Aardige mensen uit Nederland. Robert en Inge vonden het fijn ons in hun huis te ontvangen. Ook de mensen in het dorp lieten aan Robert weten, dat zij het prettig vonden dat wij er waren. Sceptisch ben ik heus wel in mijn eigen leven, maar wederom in deze vakantie, word ik geraakt door simpel een vriendelijk woord. Mijn gevoel bedriegt me niet: dit is echt.

Per telefoon brengt Monique mij net weer het volgende verhaal in herinnering: Als klein kind vertelt de Inuk ons, werd hij op een dag gewoon opgepakt met alleen een zehonden hempje aan en in de Umiak (vrouwenboot) neer gezet tussen huiden, andere kinderen honden en vrouwen. Men ging op pad, hij wist niet waarheen of waarom, maar de reis duurde wel ongeveer een jaar en hij had het heel erg koud met z'n blote 'bevroren' kontje. Pas na een poos kwam hij er achter, dat als je aan iedere kant een hond tegen je aan drukte, het niet meer koud was. Maar dat moest je wel gewoon zelf uitvinden!

donderdag 22 juli 2004
Dit is de dag van vertrek... bijzonder Groenland: gegroet!

Inpakken op de terugreis is voor mij nooit een probleem. Gewoon alles in mijn tas laten vallen. Zo klaar. In een hoekje van mijn tas zitten nog '2 schone slipjes', een schoon T shirtje, en een paar schone sokken: bewaard voor IJsland. Inge zwaait ons hartelijk uit. We lopen naar beneden naar de boten en Peroni wacht met ons een Groenlands poosje: er is iets met de bootjes. Benzine? Geen idee. Na de overtocht naar Kulusuk lopen wij de weg op naar boven. Ik maak een laatste foto van Tobias. Kijk hem glimmen op zijn limousine met onze bagage. Op het vliegveld is het behoorlijk druk: ik erger me stilletjes aan 'lichtzinnige toeristen', die in dunne Amerikaanse zomerkleding een helikopter ticket kopen voor een 'dagje' tripje naar Ammassalik. Ik pel mij zwijgend uit mijn dikke lagen kleding. Zijn zij net zo verbaasd over mij als ik over hen? Nee! Ik alleen verbaas me! En met mij mijn groep, zie ik. Waar moeten Amerikanen zich nou over verbazen if the food is good!

Na een laatste prachtig uitzicht hoog boven het water, dommel ik even in slaap. Als ik weer bij de les ben, klets ik gezellig met Tryntsje. Zij is lerares op een basisschool in Leeuwarden. Ze vertelt me over de kinderen op deze zwarte school. Kinderen uit andere landen. Ouders met andere gewoonten. Het is bij hen op school nog traditie om op huisbezoek te gaan. Tryntsje heeft geleerd vooraf niet teveel thuis te eten. Je krijgt altijd iets te eten aangeboden bij zo'n bezoekje. De meest uiteenlopende gerechten. Zij vertelt me enthousiaste verhalen over haar leven lang op school. Best een zware baan en ze is blij, dat ze nu één dag korter werkt.

Aan het eind van de middag komen wij aan bij het scouting house in Reykjavik en ploffen buiten neer in het zonnetje. Wij wachten braaf en Ewald doet verwoede pogingen om de sleutel te bemachtigen. Ik sluit me aan bij de kookploeg en ga met Andy en Ewald inkopen doen in de supermarkt. Ewald heeft een IJslands recept. We kopen o.a. koopraap en selderie knol. Nou het zal wel. Ik maak me hard voor het toetje. En een biertje. Gelukkig heb ik Andy mee. Hoe weet ik niet, maar het wordt een smakelijke maaltijd. Blij dat jongens beter koken dan ik! Ik heb plezier in het meewerken. Ik hak en snij. En klets. En stuur natuurlijk 'pannekoekbeslag maken' aan. Daar ben ik zo goed in. Aan de lange tafel eten wij bij kaarslicht. Koffie met chocoladecake: en we bespreken onze walvis tocht van morgen. Iedereen heeft er wel zin in, geloof ik. Kosten 1700 IJslandse kronen De een na de ander vertrekt naar z'n mandje. We slapen weer op de grond op zaal. Wat een hitte!

**donderdag eten we
IJslandse maaltijdsoep met een
biertje en dan het toetje:
Pannekoeken met IJs en vers
fruit**

vrijdag 23 juli 2004

Als groep door Reyjavik slenteren is voor mij niet 'je dat', 's nachts in het kroegje vermaak ik me prima.

Easy going vanmorgen, zelfs gekookte eitjes aan het ontbijt. Ik scramble het mijne met spek, mmm lekker. Langzaamaan gaan we op pad: eerst een ticket kopen voor onze walvistocht vanmiddag. Daarna een wandeling door Reykjavik. In het stadhuis bekijken we een maquette. In het centrum is een mooie fototentoonstelling te zien. Op de een of andere manier moet ik weer wennen: mensen, straten, auto's. Of bereidt de SNP mij geruisloos voor op de terugkeer naar het gewone leven? Nu ja, mooie stad, mooie kerk. Erg schoon allemaal. Studenten wieden het onkruid tussen de tegels uit.

We gaan aan boord om 13.00 uur. Het is regenachtig. Winderig ook wel. Eerste varen we richting Puffin Island. Een mooi vogel eiland. Voor ons verboden, maar vogels vliegen af en aan. Eindelijk gebruik ik mijn verrekijker eens op mijn gemak. Ik sta voorop de boot, de rustigste plek qua deining. Ze zijn erg leuk deze duikelaartjes met hun oranje poten.

Het gaat er wel toeristisch aan toe op deze boot: "whale at 3 o'clock", klinkt het door de speaker en hup iedereen rent naar stuurboord. Inderdaad zo zien we diverse keren de rugvin van een Minky whale. De boot keert dan daarheen waar de walvis weg zwemt. Het is een soort achtervolging, voor mijn gevoel. Of zou zo'n walvis de aandacht wel leuk vinden. Tja.. Het regent inmiddels pijpenstelen. Ik voel me prima en blijf hardnekkig buiten staan in weer en wind. Ik drink warme thee. Het is een mooi tochtje van ongeveer 3 uur. Nat en verkleumd loop ik uiteindelijk met Lisel terug naar het Scouting house. We weten geen van beide hoe de straat heet. We hebben geen van beide opgelet welke route we nu toch al vier keer hebben gelopen van de haven naar het huis..... oh, wanneer let ik nu toch eens op. Op ons gevoel.... Komen we toch thuis. (een keertje de weg gevraagd!) Door en door nat zijn we, als verzopen katjes. Dirk, Conny en Tryntsje zijn thuis gebleven en hebben koffie en thee voor ons. Langzaamaan komt iedereen op huis aan. Alle kleren dampen en stomen op de cv.

Het is tijd voor het laatste schone t shirt met een vleugje parfum onderuit mijn tas. We gaan dineren in de stad! Een heerlijk vis buffet. Dirk bedankt Ewald voor deze reis en overhandigt symbolisch het boek Mythos Nordpol. Babs en Egbert nemen op zich dit in Nederland te bestellen en op te sturen naar Ewald. Wij zijn nog steeds ontheemd en zodra

een Spaans bandje ons vrolijk komt onthalen, vragen we een zaaltje voor ons apart! En daar genieten we rustig van ons nagerecht en koffie. De groep splitst zich in 'naar huis' en 'naar de kroeg'. Het kroegje waar we belanden is niet zo druk, maar dronken dat ze zijn..... maar de kroegbazin weet er wel raad mee. We vermaken ons en gaan redelijk snel op huis aan: we zullen om half 4 opstaan om te vertrekken.

zaterdag 24 juli 2004

Wonder oh wonder....om half 4 in de ochtend ben ik klaar wakker.... en kan ik zelfs Mark voor één keertje wakker maken.

Thuis

Alles loopt gesmeerd in alle vroegte, en voor ik het weet, nemen we afscheid van Babs, Egbert en Ewald. Zij blijven nog langer op IJsland en zwaaien ons uit. Ik kom in het vliegtuig in contact met een Zwitsers echtpaar en ervaar voor het eerst, dat ik overloop van de verhalen. De man is zelf een begenadigde klimmer in de Alpen, en alhoewel ik geen Engels met hem spreek, maar via zijn vrouw, is het duidelijk, dat de verhalen van Groenland 'trekken'.

Op Schiphol waaieren we een voor een uit: als ik iedereen gedag heb gezegd, neem ik op mijn gemak de trein naar Naarden-Bussum. Maarten haalt me op van het station. Om 15.00 uur ben ik thuis. Ik ben zo enthousiast, op straat staan we te praten, Ella, Marcel, Jonas, Maarten, en dan is het tijd voor het droevige nieuws: Arjan, onze overbuurman heeft een eind aan zijn leven gemaakt. Op het moment dat wij incheckte voor Reykjavik op 13 juli kwam deze tijding aan in onze straat. Mijn gevoel had me niet bedrogen. Ik was erop voorbereid, dat ik hem nooit meer zou weerzien. Voor Arjan:

